లేబర్ రూమ్.

'లేబర్' అంటే కాయకష్టం అని అర్థం.

ఎంతటి ఏడు మల్లెల ఎత్తున్న రాకుమారికైనా తప్పని కష్టం 'కాన్పు'

అందుకే కామోసు కాన్పుల గది కా పేరు! ! !

మన్నితత్వానికీ, సౌకుమార్యానికీ, స్నిగ్ధత్వానికీ, ప్రతీకలయిన స్త్రీ జనావళి పురిటినొప్పులు భరించ లేక, భయంకరంగా కేకలు వేస్తున్నారు. ఈ కేకల మధ్య, అరుపుల మధ్య 'హౌస్‌మెన్లు'గా తిరిగేస్తున్నారు

డా॥ కె వి ఎల్. వరసింహారావు

హౌస్ సర్జన్లు, పోస్టు-గ్రాడ్యుయేట్లు, ఆయాలు, నర్సులు వగైరాలు. కానీ, కొత్తగా డ్యూటీ పడిన ఫైనల్ ఇయర్ స్టూడెంటు ప్రభాకరానికి మాత్రం ఈ వాతావరణంలో పిచ్చెత్తినట్టుగా ఉంది.

ఇంతలో ఒక స్ట్రెచర్ మీద తీసుకు రాబడింది అప్పలమ్మ. పేషెంటును చూడగానే "పి. వి." పరీక్ష చేయడానికి గ్లోవ్స్ తొడుక్కుని తయారయ్యాడో స్టూడెంటు. అతణ్ణి చూడగానే ఆమె—"నాకు మగ డాక్టరొద్దు, బాబూ" అని అరవటం మొదలు పెట్టింది. అతని చేత పరీక్ష చేయించుకోవడానికి మొరాయించింది. ఇంతలో స్టాఫ్ నర్సు వచ్చి, "ఏయ్! ఏంటా అరుపులు? అరవకు. ఒక చిన్న ఆపరేషను చెయ్యాలి" అని గద్దించింది.

"ఆపరేషనేదో ఆడామె చేతే చేయించు, తల్లీ" అం దా అప్పలమ్మ.

"ఓహో! భలే ఉందే! ఆపరేషన్లు మగాళ్ళే చేస్తారు. ఆడాళ్ళు చెయ్యరు. అది తెలియకుండానే ఇక్కడికి వచ్చావా?" అంటూ ఎద్దేవా చేసింది.

చుట్టూ ఉన్న జనాలంతా ఫెుల్లుమన్నారు.

"మోడెస్టీ కోసం ప్రాకులాడుతున్న ఆమె మీద ఈ ఆడవాళ్ళే ఎలా జోక్ చేయగలుగుతున్నారు?" ఆశ్చర్యపోయాడు ప్రభాకరం. లేబర్ రూమ్‌ను, అక్కడి వాతావరణాన్ని చూస్తున్న అతనికి చటుక్కున చిన్నప్పుడు ఎప్పుడో చదువుకున్న రామాయణం గుర్తు కొచ్చింది. అశోకవనంలో సీతమ్మవారు గోడు గోడున ఏడుస్తుంటే, ప్రక్కనే కూర్చుని పేలు కుక్కుకుంటూ, ప్రేలాపనలు పేలుతూ, పరాచికాలు ఆడుతూ పహరా కాచిన రాక్షస స్త్రీలు గుర్తు కొచ్చారు.

"ప్రభాకర్! ఎ కేస్ కేమ్ ఇన్ రిసెప్షన్. యూ ఎగ్జామిన్ హర్ అండ్ రైట్ డౌన్ కేస్‌షీట్." అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్ గారి ఆర్డరు ప్రభాకరాన్ని ఆలోచనలలోంచి ఇవతలికిలాగింది. ప్రభాకరం ఆమెను పరీక్ష చేయడానికి రిసెప్షన్ రూమ్‌లోకి నడిచాడు. ఆమెను చూడగానే ఏదో ప్రత్యేకత, ముఖంలో చక్కని కళ కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతూంది. గుడ్డలూ, కట్టూ బొట్టూ అంతా మధ్య తరగతికి చెందిన స్త్రీ లాగా ఉంది. 'నెలలు నిండిన అతివలో నిండైన అందం నిండి ఉంటుంది' అన్న మాటకు నిదర్శనంగా ఉం దామె. రొటీన్‌గా పరీక్ష చేయడం మొదలు పెట్టాడు.

"ఏమమ్మా! మీ పేరు ఏమిటండీ?"

"శారద."

"వయసు?"

"ఇరవై మూడు."

"పెళ్ళయి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"రెండు సంవత్సరాలండి."

"ఎన్నో కాన్పు?"

"మొదటిదేనండి."

"ఇంతకు ముందు నెలతప్పటం ఏమన్నా ఉందా?"

". . ." అర్థం అయినట్టు లేదు.

"అంటే, ఈ కాన్పే మొదటిదా? ఇంతకు ముందు గర్భం వచ్చి, స్రావం అవడం గట్రా ఏమన్నా ఉందా?"

"అబ్బే! లేదండి. ఇదే మొదటిది. ఇదికూడా డి అండ్ సి చేశాకేను."

"నాలుక చూపించండి."

రొటీన్‌గా పరీక్ష చేస్తున్న ప్రభాకరాన్ని ఆకర్షించిందో 'స్కార్'. పొట్ట మీద, బొడ్డు కిందుగా కుడి వైపున మూడు అంగుళాల పొడవు ఉన్న ఆ మచ్చను చూశాడు.

"ఏమమ్మా? ఈ కోత ఏమిటి? ఏమన్నా ఆపరేషన్ చేశారా?"

"అవునండీ."

"ఏం ఆపరేషనో తెలుసా, అమ్మా?"

"తెలీదండి."

"పోనీ, ఎందుకు చేశారో తెలుసా?"

"ఏదో కడుపులో నొప్పి వస్తుండేదండీ. అప్పుడు చేశారు." తల్లి కాబోలు చెప్పింది.

"ఈ ఆపరేషను అయ్యాక నొప్పి తగ్గిపోయిందా?"

"ఆఁ!" అంటూ తలూపిం దామె.

ఈ ఆపరేషను ఎందుకోసం చేయబడిందో అర్థం కాలేదు ప్రభాకరానికి. కానీ, రొటీన్‌గా మిగిలిన పరీక్షలు ముగించాడు. అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్ గారికి కేసును 'ఇంట్రొడ్యూస్' చేస్తూ, ఈ 'స్కార్' గురించి తెలిపాడు. కారణం గురించి అడిగాడు.

"బహుశా అపెండిసైటిస్‌కోసం చేసి ఉండవచ్చు. ఇండియాలో చీరలు కడతారు కదా. మచ్చ పైకి కనిపించకుండా ఉండటానికి, అదీ కాకపోతే, ఒక్కొక్కప్పుడు అపెండిక్స్ పొజిషన్ అర్థం కాకపోతేనో అలా బొడ్డు క్రింద రైట్ పారామీడియన్‌గా 'ఇన్‌సిషన్' ఇస్తుంటారు" అని చెప్పా రామె.

ఒక మూడు రోజులు గడిచాయి. రోజూ ఒక యూభై పైన కాన్పు లయిపోతున్నా, 'శారద'కు మాత్రం ఇంకా కాన్పు రాలేదు. పైపెచ్చు ప్రతి రోజూ ఆమె నొప్పులో లని బాధ పడటమూ ఆగ లేదు. ప్రొఫెసర్ గారికి కూడా ఈ నొప్పుల విషయం అర్థం కాని పరిస్థితి వచ్చింది. ఆమెకూడా శారదకు అన్ని రకాల పరీక్షలూ చేశారు. చివరకు గర్భ కోశంలో ఏమన్నా పగు ళ్ళున్నాయేమో అన్న అనుమా నాన్ని వెలిబుచ్చారు. 'కాల్పొసెంటిసిస్' చేయ మన్నారు. ఆమె నాభి మేరకు కాల్పొసెంటిసిస్ సూది గుచ్చబడింది. కానీ, ఆ సూది ద్వారా రక్తం ఏమీ రాకపోవడంతో గర్భకోశం పగులువారలేదు, బాగానే ఉందన్న నిశ్చయానికి వచ్చారు.

మరో మూడు రోజులు గడిచాయి. 'శారద'కు కాన్పు రానూలేదు, నొప్పులు తగ్గనూ లేదు. దానితో ప్రొఫెసర్ మొదలు ప్రభాకరం వరకు 'అవి చిన్న నొప్పులే-కాకుంటే ఈమే వాటిని పెద్దగాహంగామాగా చెబుతూంది' అన్న నిశ్చయానికి వచ్చారు. దానితో అడపా దడపా ఆమె నొప్పి అని అరిస్తే వినుక్కో వడం, "నొప్పిలేదు, గిప్పిలేదు—అరవకమ్మా. పడుకో" అనటం పరిపాటయింది.

ఆ రోజు ... ప్రభాకరం నైట్ డ్యూటీలో ఉన్నాడు. వచ్చే కేసులు వస్తున్నాయి. శారద యథా ప్రకారం మూలుగుతూనే ఉంది. కాని, సమయం గడిచే కొద్దీ ఆమె మూలుగులు పెద్ద వవటం ప్రారంభించాయి. అర్ధరాత్రి కల్లా అవి తారస్థాయి నందుకున్నాయి. నొప్పులతో తిరగబడిపోతూంది ఆమె. కానీ, గర్భకోశంలో కదలికలు లేవు. మరి ఈనొప్పులు? రాను రాను ఆమె అరుపులు చెవులు గింగిరులు తిరిగేలా, గుండె మీద బాంబులు పడుతున్నట్టు, కొండల మీదనుంచి బండలు మెదళ్ళ మీదకి దొర్లుతున్నట్టు తయారయ్యాయి.

ఏం చేయాలో పాలుపోవటం లేదు ప్రభాకరానికి, అతని కొలీగ్‌కు. వెంటనే డ్యూటీలో ఉన్న అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్ గారి వద్దకు పరిగెట్టాడు. ఆమె, పోస్ట—గ్రాడ్యుయేటు, హౌస్ సర్జను వార్డులో ఒక పేషెంటు ప్రాణం కోసం ప్రాకు లాడుతున్నారు. యముడి చేతుల్ని విరిచి కట్టే ప్రయత్నంలో ఉన్నా రా ముగ్గురూ.

ప్రభాకరం నుంచి విషయాన్ని విన్న ఆమె, "ఆ పిల్ల అంతేనండి. అలా అరుస్తూనే ఉంటుంది. మీ రేం కంగారు పడకండి. ఇక్కడ 'లంట్ పార్టవ్ హెమరేజి' కాస్సేపు ఆగి వస్తాను" అన్నారు.

"కానీ—ప్రస్తుతం ఆమె పరిస్థితి అలా లేదండి. ఆమె కూడా సీరియస్ లాగానే ఉంది."

ప్రభాకరం మొహం లోని సీరియస్‌నెస్ ఆమెను ఆలోచనలోకి తోసింది. హౌస్ సర్జన్‌తో—"డాక్టర్, మీ రెళ్ళి కాస్త ఆ కేసు చూసి రండి" అని పంపించారు.

హౌస్ సర్జనుతో బాటు తిరిగొచ్చేటప్పటికి ఆమె బాధవల్ల వూపిరి అందక ఆయాస పడు తూంది. ఆమె గుప్పిళ్ళు మూసుకు పోతున్నాయి. ఆమె ప్రక్కనీంచి పైకి లేస్తూంది.

బాధ భరించే యత్నంలో ఆమె పలువరస మధ్యలో ఇరుక్కున్న పెదవి చిట్లి రక్తం కారు తూంది.

హౌస్ సర్జన్ ఒక్కసారి టకటకా కేసును పరీ క్షించాడు. ప్రభాకరాన్ని అడిగి 'హిస్టరీ' తెలుసు కున్నాడు. వెంటనే 'సింప్టమాటిక్ ట్రీట్‌మెంటు' ఇచ్చి, అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్‌కు ఫోన్ చేసి పరి స్థితి తెలిపాడు. ఆమె కాస్సేపట్లో వస్తున్నారని తెలిసింది.

ఈలోగా స్టాఫ్‌నర్సు శారద చుట్టూ స్క్రీన్‌లు ఆరేంజి చేసింది. హౌస్ సర్జన్ పేషెంటు ప్రక్కనే ఉన్న అటెండెంట్సు అందర్నీ పంపించేశాడు. శారద తల్లి 'నే నుంటాను, బాబూ!' అంటున్నా వీల్లేదని పంపించేశాడు. ఒంటరిగా ఉన్న ఆమెను అడిగాడు: "చూడమ్మా. ఈ మచ్చ ఉన్నదే—ఈ ఆపరేషను ఎందుకు చేశారు?"

"కడుపులో నొప్పని..." బాధతో పళ్ళు కరుచు కుంటూ చెప్పిం దామె.

"చూడూ, సరిగ్గా చెప్పు తల్లీ—నిజం చెప్పకపోతే నీ ప్రాణానికే ప్రమాదం."

"ఏం చెప్పమంటారు?" బెదురుగా, బెక్కుతూ నిస్సహాయంగా అన్న దామె.

ఆమె కడుపులో బాధ!

ఆమె కళ్ళలో భయం!

ఆమె గుండెలో దడ!

ఆమె నరనరాన భయం. . .భయం. . . ప్రాణ భయం! పచ్చటి ఆమె ముఖం ఆమెలో భావా లన్నిం టినీ దాచలేకపోతూంది.

"ఈ అపరేషను కడుపునొప్పిది కాదమ్మా. నిజం చెప్పు. చెపితే బ్రతికే అవకాశం ఉంది." గద్దిం చాడు అతను. కలుక్కుమంది ప్రభాకరానికి. పోతుందేమో అన్న పరిస్థితిలో ఉన్న ఆమెతో ఇంత కటువుగా ప్రవర్తిస్తున్న ఆ హౌస్ సర్జన్ ప్రవృత్తికి.కానీ, మరుక్షణం తన అభిప్రాయం తప్పు అని అనిపించింది.

"డాక్టర్. . . ఇంకీ బాధ భరించలేను. మా అత్త గారివైపుగానీ, మావైపు కానీ ఎవ్వరూ లేరుగా?" అని అడిగింది.

"లేరమ్మా. ఇక్కడెవ్వరూ లేరు." ఒక్కసారి హౌస్ సర్జన్ కంఠంలో మార్పు! గజేంద్రుడికి అభయం ఇస్తున్న విష్ణుమూర్తి లాగా!!

"ఇది పెళ్ళి కాకముందు నేను చేసుకున్న పాపం. మూడో నెల దాటిందని కొయ్యాల్సి వచ్చింది." భయంతోనూ, వెక్కిళ్ళ మధ్య వెలువడిం దీ నిజం.

"పాన్లేమ్మా! భయపడకు. ఇప్పటికయినా చెప్పావు. నీవు తప్పక బ్రతుకుతావు. బాగయి పోతుంది" ఆమె నుదుటి మీద చేత్తో తడుతూ ధైర్యాన్ని నూరిపోస్తూ పలికా డతను.

స్టాఫ్‌నర్సుకి 'ఎమరెన్సీ హిస్టెరెక్టమీ' కి ఏర్పాట్లు చేయమని పురమాయించి, అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్‌గారి వద్దకు పరిగెత్తాడు హౌస్ సర్జన్.

మరో పావు గంటకు శారద' ఆపరేషను టేబుల్ మీద పడుకోబెట్టబడింది. పొట్టపైన కోత ఇచ్చి చూడగానే పగులిచ్చిన గర్భకోశం, మృతు డయి ఉన్న శిశువు వెక్కిరించాయి వైద్యబృందాన్ని. వైద్య విజ్ఞానానికి, యమపాశానికీ సంగ్రామం మొదలయింది. కానీ, యముడే గెలవటం జరిగింది. వికలమైన మనస్సులతో బయట పడ్డారు వైద్యులు.

మరునాడు ప్రొఫెసర్‌గారి రూములో ఆవేశ పడి పోతున్నాడు ప్రభాకరం.

"వృత్తిపరంగా మీకు చాలా అనుభవం ఉంది. మరి,మీ రా 'స్కార్' ప్రీవియస్ అబార్షన్ అని ఎందుకు అనుకోలేక పోయారు?"

ప్రభాకరం లోని ఆవేశానికి ఆమె ఒక్క క్షణం ఆగ్రహ పడ్డారు. కానీ, ఇంతలో వివేకం, అనుభవం మేధను చల్లబరిచాయి. ప్రభాకరాన్ని చిరునవ్వుతో చూసి—"అనుకుంటే ఏమిటంటావు?" అన్నారు.

"అది నిజమో, కాదో తేల్చుకుని, గర్భకోశం తీసేసి అయినా ప్రాణం నిలప గలిగే వాళ్ళం కదా!"

"ఎగ్జాక్లీల్లి. మరి తేల్చుకోడానికేగా మనం 'కాల్పొసెంటిసిస్' చేసింది?"

". . ."జవాబు లేని ప్రభాకరం ఆలోచన లోకి పడిపోయాడు. "కానీ, ఆమెనే గట్టిగా అదిలించి అడగొచ్చుగా?" తేరుకుని ప్రశ్నించాడు.

"చూడు బాబూ! నేనా ప్రయత్నం చేయలేదను కుంటున్నావా? కానీ ఆమె నొక్కదాన్నీ ఒంటరిగా ఎవరు వదిలారు? ఆమె తల్లి వదిలిందా? అత్తగారి తరఫు వారు వదిలారా? ప్రతి నిమిషం ఎవరో ఒకరు ఆమెతో ఉన్నప్పుడులామెతో ఎలా నిజం చెప్పించడం? అప్పటికీ ఆమెను ఒక్క దాన్నీ నా గదికి తెప్పించి ప్రశ్నించాను. ఎంతకూ చెప్పలేదు."

"కానీ,మేడమ్,మరి మా కెలా చెప్పిందంటారు?"

"యూకిడ్. అది అంతిమ క్షణపు తెగింపు. ఆ బాధను భరించలేనితనం, ప్రాణం నిలుపు కోవాలన్న భయపు తెగింపు. అప్పుడే ఆమరిన ఏకాంతం బయటకు కక్కించిన నిజం అది."

"మేడమ్! మరో చిన్న అనుమానం. అంతకు ముందు మనం ఎంతగా ప్రయత్నించినా ఆమె ఎందుకు నిజాన్ని దాచింది?"

"ఎలా చెబుతుంది? ఆ కాల కూటవిషం బయట పడితే సంఘం బతక నిస్తుందా? ఆమెను యథా ప్రకారం భర్తతో సుఖంగా కాపురం చేయనిస్తుందా? ఆస లామె భర్త ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటాడు? ఆమెను ఏలుకున్నా శాంతితో బతక నిస్తాడా? ప్రతి క్షణం చిత్రహింసకు గురి చేయడా?! పిచ్చివాడా! నువ్వు మగవాడివి. పైగా చాలా చిన్న వాడివి. నీకు అర్థం కాదు—ఆడది ఈ విషయంలో పడే ఇరకాటం. మనిషి మనుగడ లోని ఒక అలౌకికా నందపు అనుభవానికి ప్రకృతి విధించిన 'ఏక పక్షపు శిక్ష' ఇది. ఈ ప్రకృతి విధించిన శిక్షను కొన్ని వేల రెట్లు పెంచుతూం దీ వ్యవస్థ."

"ఓ. కె. వదిలేయ్. 'వ్యవస్థ' గురించి ఆలో చిస్తూ 'వ్యక్తి' చెడి పోకూడదు. నీ వృత్తి ధర్మం నీవు నిర్వర్తించు. నీ లోని 'మన్నితపు మనసు'ను పీక పిసికి చంపేయ్. నీవు చేయాల్సిన పని గురించే ఆలోచించు." ప్రేమగా భుజం తట్టి చెప్పా రామె.

తాను స్పందించి మరీ చెబుతున్నందునేమో, ఆ అతివ కళ్ళలో నీరు...రంగులేని నీరు...కల్లా కపటం లేని నీరు... కన్నీరు!

వ్యవస్థ విధించిన ఈ సంకెళ్ళను ఛేదించే ధైర్యాన్ని, శౌర్యాన్ని 'రేపటి వనిత'కు అందివ్వమని 'ఆల్ మైటీ' ని ప్రార్థిస్తూ ప్రొఫెసర్‌గారి రూము వదిలి వచ్చాడు కాబోయే డాక్టర్ ప్రభాకరం.

★